

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. IV. De Schismate Henrici VIII. Regis Angliæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

3. In Photii causa de disciplina duntaxat quaestio agitabatur; quid ergo timendum ab iis, qui ob dogmatis decisionem deficiunt?

4. Corruptae à Photio Pontificum Epistolae, & vis legatis ejus illata ne se ab ejus communione separarent, satis indicant judicasse ipsum necessariam esse cum S. Sede communionem saltem specie tenus, ne Schismaticus appareret.

5. Photius ne auctoritati se subiceret Episcopi Romani, sufficientem titulum credidit quod esset Patriarcha Constantinopolitanus: quippe qui Patriarchas Occidentis subditos esse Romanae Sedi non diffitebatur.

6. Episcopi qui hoc tempore dogmaticae S. Sedis decisioni resisterent, & fulmen excommunicationis vibratum in eos propter insignem contumaciam; nec tam speciosum haberent rebellionis praetextum, nec tam certum ac potens Principis patrocinium, nec tantam numerositatem Praelatorum sibi faventium, nec tantam eruditionis & sanctitatis famam; quanta horum singula in Photio reluxerunt: & licet haberent haec omnia; fateri nihilominus oporteret, aut eos esse Schismaticos cum Sectaribus suis, aut Photium nunquam fuisse.

§. IV.

*De Schismate Henrici VIII.**Regis Angliae.*

MOres Principum corrupti corrumpunt saepe etiam & Religionem & fidem. Exemplum in Henrico VIII. habemus luctuosum. Illicitus hujus Principis erga foeminam

minam amor, pudenda fuit Schismatis & prætenſæ in Anglia reformationis origo. Poſtquam tori & coronæ ſociam habuerat Catharinam Ferdinandi & Iſabellæ filiam annos decem & octo, prolemque ex ea non unam ſuſceperat, de repudio cogitavit. Quippe conjugalem facem extinxerat adulterinus erga Annam Bolenam amor. Itaque Pontificem rogavit ut matrimonium ſuum nullum irritumque à principio fuiſſe declararet eo prætextu, quod illius contrahendi facultatem per ſubreptitiam Julii II. diſpenſationem obtinuiffet.

Clemens VII. qui tum clavum regebat Eccleſiæ, negotium tanti momenti variis congregationibus examinandum dedit, legatosque miſit in Angliam ut de cauſa cognoscerent: deciſionem tamen à ſe expectari voluit, ſperans fore ut morâ in longum protractâ ardor ille Henrici libidinoſus, cujus initia violentiora eſſe ſolent, paulatim deferveret. At ille moræ pertœſus, nec faventem denique paſſioni ſuæ à S. Sede expectans ſententiam, emptis plurium Doctorum Pariſienſium ſuffragiis, cauſam quam Pontificis judicio ſubjecerat, decidi juſſit à Cranmero Cantuarienſi Archiëpiſcopo, qui nuptias cum Anna Bolena contrahi legitime poſſe declaravit.

Pontifex tantum & tam publicæ offenſionis delictum dilatâ tantisper poenâ diſſimulavit, ſperans facilius paternâ lenitate reduci poſſe Henricum, quàm rigore judicii. Operâ ad id uſus eſt Franciſci I. qui Joannem de Bellay Archiëpiſcopum Pariſienſem in Angliam delegavit, ut Regi meditati Schismatis horro-

rena

rem incuteret. Motus videbatur Henrici animus, qui & promisit non recessurum se à S. Sedis obedientiâ, si Pontifex Bullam excommunicationis differret.

Novas Pontifex inducias concessit. Post quas cum nihil de Henrico intelligeret, nec spes affulgeret mutationis, tandem in eum fulmen excommunicationis emicuit. Verum est quidem aliquot post dies missum à Rege cursorem, qui nuntiaret consentire eum ut negotium resumatur. Sed serum id tunc erat: nec culpari Pontifex potest nimix precipitantiæ post factas quatuor annorum inducias.

Henricus acceptâ Clementis Bullâ anceps hæsit aliquantisper. Sed tandem passione prædominante abreptus, *Caput Ecclesie Anglicanæ* declarari se iussit, vetuitque ne quis subditorum Romanam jurisdictionem agnosceret, ac ne Papæ quidem nomen proferret. Quo declaravit nullam se aliam fidei regulam habuisse præter libidinem & vindictam.

Infelix! qui suam & populi Religionem atque salutem postposuit amoris foeminx impudicæ; quam propter violatam non semel prætensi matrimonii fidem, extracto pegmate ad infame mortis supplicium palam damnavit: Deo sic vindicante effusum tot martyrum sanguinem per illum qui effuderat, & per mortem ejus quæ Henricum in Schisma tantamque crudelitatem illecebris suis impulerat.

Per hos impietatis gradus formatum Schisma, quod Angliam à communi matre Ecclesia ad hæc utque tempora dividit. Cujus causa fuit tum Henrici libido, tum ignavia adulatrix Episcoporum: quorum aliquos blanditiis

icitis sibi junxit, alios minis terruit. Hinc factum ut Episcopatu silente, sola (quæ Parliamentum dicitur) Laicorum Curia loqueretur.

Sed quàm abominandi effectus secuti sunt Schisma? Sicâ & securi sævitum in Catholicos; bona Ecclesiarum & Monasteriorum direpta; spiritualis Episcoporum auctoritas conculcata; nec multo post in sacrilegam compensationem amissæ jurisdictionis & fortunarum, Episcopis Monachisque execrabili libertas data nuptiarum. Henricus novâ semper & insatiabili abreptus libidine, uxores tres aut quatuor quas duxerat repudiavit, quarum duæ adulterii fuerunt convictæ. Hæc fuit præclara ista, quæ prætexebatur, morum & disciplinæ reformatio.

§. V.

Reflexiones in præcipuorum Schismatum narratam historiam.

UT Ecclesia Catholica ab inanibus Schismaticorum prætextibus vindicetur, tantum opus est attentè expendere Schismatum historiam. Origo omnium Schismatum semper fuit latens quædam sub larva modestiæ, pietatis, rigoris, impotens animi passio. Non est hæc propria vocatio, veritas, & unitas Apostolorum.

2. In omni Schismate longiùs paulatim progressum est, quàm sub ipsis divisionis initiis credebatur. Primi Schismatum auctores terminum, ad quem cæca multitudo sequentium ducebatur, cautè plerumque & diligenter